

Arrest

nr. 171 241 van 4 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 4 juni 2012 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 6 juni 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 21 december 2012, inzake de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker dient op 15 februari 2013 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arrest nr. 102 599 van 7 mei 2013 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 mei 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Op 19 juni 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 juli 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 19 juni 2013 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op 29 juli 2013 ter kennis gebracht.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 augustus 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 15 februari 2013 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 6 september 2013 ter kennis gebracht.

1.9. Bij arrest nr. 117 749 van 28 januari 2014 vernietigt de Raad de beslissingen van 16 juli 2013.

1.10. Bij arrest nr. 117 750 van 28 januari 2014 vernietigt de Raad eveneens de beslissingen van 8 augustus 2013.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart op 9 mei 2014 de verblijfsaanvragen van 15 februari 2013 en van 19 juni 2013 onontvankelijk.

1.12. Op 4 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 15 februari 2013 ongegrond wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op 16 juni 2014 ter kennis gebracht.

1.13. Bij arresten met nrs. 135 061 en 135 062 van 15 december 2014 vernietigt de Raad de beslissingen van 4 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.14. Bij arrest nr. 135 063 van 15 december 2014 verwerpt de Raad het ingestelde beroep tot nietigverklaring gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing van 4 juni 2014.

1.15. Verzoeker dient op 9 april 2015 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 juli 2015 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 9 april 2015 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 14 augustus 2015 ter kennis gebracht.

1.17. Bij arresten met nrs. 168 897 en 168 898 van 1 juni 2016 verwerpt de Raad de beroepen tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissingen van 30 juli 2015.

1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 22 juni 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [H.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS: .....

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 16.01.2013 (bijlage 13qq), 22.05.2013 (bijlage 13qq) en 30.07.2015 (bijlage 13).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam illegaal het land binnen, naar eigen zeggen in zijn asielaanvraag op 04.06.2012.

Op 06.06.2012 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 27.12.2012 weigerde het CGVS betrokkene het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde. Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen werd op 16.01.2013 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende op 28.01.2013 beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Op 08.05.2013 weigerde de RVV betrokkene het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde. Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen werd op 22.05.2013 aan betrokkene betekend.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat

betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 15.02.2013 en op 19.06.2013 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Beide aanvragen werden door DVZ tezamen ontvankelijk verklaard op 09.05.2014, en vervolgens ongegrond op 04.06.2014. Het beroep van betrokkene tegen deze beslissing werd op 15.12.2014 door de RVV verworpen. Betrokkene diende op 10.04.2015 een nieuwe aanvraag 9ter in. Deze werd op 30.07.2015 onontvankelijk verklaard en met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 7 dagen aan betrokkene betekend op 14.08.2015. Het beroep van betrokkene tegen deze beslissing en het bevel werd op 01.06.2016 door de RVV verworpen. Betrokkene ontving omwille van zijn medische redenen materiële hulp van Fedasil. Deze materiële hulp werd verlengd tot 18.04.2016. Echter het verkrijgen van deze materiële hulp van Fedasil omwille van zijn medische problemen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en tweede lid, 9ter, 74/13 en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van artikel 22 van de Grondwet, van het beginsel *audi alteram partem* en van de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt met betrekking tot het bevel en de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet.

“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.”

Het bevel verwijst verder naar artikel 74/14 § 3, 4°.

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 16.1.2013 (bijlage 13 qq), 22.05.2013 (bijlage 13qq) en 30.07.2015 (bijlage 13)”.

Eerste onderdeel,

Er is nog een aanvraag tot medische regularisatie lopende, deze van 29.6.2013. Hierover werd nooit een beslissing genomen, laat staan een geldige beslissing.

Verzoeker verwijst naar het feitelijk gedeelte.

Zowel in de beslissing van 4.6.2014 als in het advies van de arts-adviseur van 2.6.2014 is geen enkele verwijzing naar de aanvraag van 29.6.2013. Zelfs zo het advies impliciet naar die aanvraag zou verwijzen (wat niet het geval is) dan nog kan dit niet de basis zijn voor een geldige beslissing, daar het de beslissing zelf is die moet beoordeeld worden en deze op geen enkele wijze de aanvraag van 29.6.2014 betreft. Dat de dossierbehandelaar dit 'vergeten' zou zijn, is alleen maar een bevestiging van het feit dat er geen beslissing is. Een advies is evident geen beslissing.

Overigens werden voorheen over de eerste en tweede aanvraag afzonderlijke beslissingen genomen (zie hierboven). Artikel 9ter Vreemdelingenwet laat overigens niet toe om over twee aanvragen één beslissing te nemen. Bovendien zijn de aanvragen specifiek en niet enkel puur medisch te steunen op de SMG'en, en dient een beslissing rekening te houden met alle elementen van de aanvraag. Een loutere verwijzing naar het advies van de arts-adviseur volstaat niet.

Gezien een medisch regularisatieverzoek steunt op artikel 3 EVRM, kan zolang er niet over beslist is, geen bevel om het grondgebied noch een beslissing tot terugleiding naar de grens worden genomen.

De beslissing schendt artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel: specifieke schending van artikel 74/14 §3,4° Vreemdelingenwet

Er wordt gesteld als motief voor het bevel dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verwijst naar wat onder het feitelijk gedeelte is gesteld.

In het kader van de asielaanvraag werden aan verzoeker twee bevelen 13 quinques betekend respectievelijk op 16.1.2013 en 22.5.2013. Het eerste bevel kon geen uitvoering kennen gezien het lopende beroep bij de RvV tegen de weigering van asiel. Het tweede bevel kon eveneens geen uitvoering kennen daar verzoeker op 15.2.2013 een verzoek tot medische regularisatie had ingediend dat nog lopende was, en waarin slechts een beslissing werd genomen op 2.6.2014. Vermits een verzoek tot medische regularisatie steunt op artikel 3 EVRM was verzoeker gerechtigd geen gevolg te geven aan dit bevel. Er was en is nog steeds de tweede aanvraag tot medische regularisatie van 29.6.2013, waarover geen beslissing is genomen, zodat verzoeker ook om die reden gerechtigd is, in afwachting van een beslissing over de medische regularisatie, geen gevolg te geven aan de bevelen, ook niet aan het bevel van 30.7.2015.

Op 4.6.2014 wordt een inreisverbod genomen; bij arrest RvV van 15.12.2014 wordt het inreisverbod vernietigd.

Op 4.6.2014 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen; bij arrest RvV van 15.12.2014 wordt dit vernietigd.

Op 30.7.2015 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen; bij arrest RvV van 1.6.2016 wordt het beroep hiertegen verworpen.

Verzoeker wijst er op dat voor zover er al noodzaak zou zijn om gevolg te geven aan de bevelen, quod non, deze situatie zich slechts zeer recent gemanifesteerd heeft door het arrest RvV van 1.6.2016 in verband met het medisch regularisatieverzoek van 10.4.2015.

De bestreden beslissing maakt verder een louter mechanische en automatische toepassing, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het dossier, waarin intussen reeds vier arresten van vernietiging door de RvV werden uitgesproken, ook tegen bevelen om het grondgebied te verlaten.

De bevelen van 16.7.2016 en 4.6.2014 werden door de RvV vernietigd respectievelijk bij arrest van 28.1.2014 en van 15.12.2014. Door de vernietiging van deze recentere bevelen dan deze van 16.1.2013 en 22.5.2013 moet aanvaard worden dat deze twee bevelen uit 2013 geen uitwerking meer kunnen hebben.

De beslissing stelt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wijst er op dat de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land, bepalingen bevat die in het kader van de aflevering van een bevel dienen nageleefd te worden, met name het geven van informatie over de draagwijdte van de beslissing, de noodzaak om zich opnieuw aan te bieden bij het gemeentebestuur om inlichtingen te verstrekken, over de gevolgen van het verblijven op het grondgebied na het verstrijken van de termijn toegekend om het grondgebied te verlaten, de mogelijkheid op vrijwillige terugkeer...

Dit alles werd in casu niet gerespecteerd. In die zin kan verzoeker het niet gevolg verlenen aan het bevel niet als grondslag voor het bevel worden aangerekend, laat staan dat aan verzoeker een manifeste weigering om het grondgebied te verlaten kan verweten worden.

Derde onderdeel,

schending hoorrecht, al of niet in combinatie met schending van artikel 47/13 Vreemdelingenwet en schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Eerste Subonderdeel,

Verzoeker stelt dat hij bij uitvoering van de bestreden beslissing een schending vreest van artikel 3 EVRM om een dubbele reden.

In Afghanistan kan hij niet over de noodzakelijke medische zorgen beschikken. De gevoegde stukken bevestigen dit.

In Afghanistan zal hij ook vervolgd worden omwille van zijn homo-geaardheid. Om die reden is zijn familie in Afghanistan al vervolgd en is zijn zus gedood.

Tweede subonderdeel,

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn vriend en partner, en dit voor een onbepaalde duur,

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Verzoeker had kunnen opwerpen dat het medisch regularisatieverzoek ingediend op 29.6.2013 nog lopende was. Hij had ook kunnen verwijzen naar zijn zeer ernstige medische toestand en het feit dat de artsen van het Tropisch instituut te Antwerpen duidelijk van mening waren en nog steeds zijn dat strikte medische opvolging nodig is en continuïteit in de medicatie, dat medische zorg in Afghanistan ondermaats is, en slechts enkelen toegang hebben tot antivirale medicatie, en dat bij stopzetting dit leidt tot depressie en dood. (zie stukken). Een gezamenlijke brief dd. 14.1.2015 van 12 artsen van dat instituut werd door DVZ straal genegeerd.

Verzoeker had zijn ernstige medische toestand en de noodzaak op nauwkeurige opvolging, behandeling en medicatie kunnen opwerpen.

Hij had kunnen opwerpen dat hij in België reeds enige tijd een homofiele relatie heeft.

Hij had kunnen opwerpen dat hij de intentie had om een nieuwe asielaanvraag in te dienen rekening houdend met nieuwe elementen (moord op zijn broer en zus, bekendmaken van zijn homofiele geaardheid in Afghanistan, de algemene verslechtering van de veiligheidstoestand in Afghanistan...).

In die zin had hij kunnen opwerpen als hij was gehoord dat de beslissing van 27.12.2012 van de CGVS thans geen gelding meer kon hebben, daar deze een toestand beoordeelt van ruim 3,5 jaar oud en niet meer actueel is. Dat de beslissing CGVS bijgevolg niet als een geldig motief in de huidige beslissing kon aangewend worden.

Er is geen enkel onderzoek gebeurd naar de actualiteit van dit in de beslissing opgenomen motief inzake de asielaanvraag uit 2012.

Hij had kunnen opwerpen dat de bestreden beslissing de bevelen van 2013 niet meer kon hanteren, daar deze verwerkt waren door de vernietigingsarresten van de RvV inzake de recentere bevelen van 16.7.2013 en 4.6.2014. Hij had moeten gehoord worden over de tijd verlopen sinds de bevelen waren afgeleverd tot op datum van de bestreden beslissing, respectievelijk meer dan drie jaar en bijna één jaar. De actualiteit van de bevelen had het voorwerp moeten uitmaken van het horen van verzoeker.

Moest verzoeker gehoord geweest zijn dan had dit tot een andere beslissing geleid.

De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 188 786 van 23 mei 2016 en nr. 168 654 van 30 mei 2016, beiden uitgesproken schorsing bij UDN waarbij een schending van artikel 47/13 Vreemdelingenwet annex artikel 8 EVRM als aannemelijk wordt aanvaard.

Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijkkluidend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoeker sluit zich bij die arresten aan; de inhoud is in casu van toepassing:

[...]

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïsoleerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De vragenlijst ingevuld bij aankomst in het gesloten centrum, en dus na afgifte van de bestreden beslissing, doet aan het bovenstaande uiteraard niets af.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel geschorst te worden.

Vierde onderdeel,

geen onderzoek van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, geen fair balance toets op basis van artikel 8 EVRM

Verzoeker heeft in België een familiekring gevormd met [V. B.], geboren op [...] in [...] Frankrijk, Belg, en wonende [...], 2600 Antwerpen-Berchem, met de moeder van [V.], mevrouw [P. E.], geboren op [...], Belg en wonende [...], Antwerpen-Berchem en met de vriend van [V. C. T. M.], geboren op [...] te [...], Chili.

In de motivering met betrekking tot het bevel is geen enkele vermelding van het gezinsleven van verzoeker, laat staan dat er een faire balance toets is gemaakt. Daar hij ten onrechte niet gehoord werd, is dit element niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst ondemeer ook naar volgend recent arrest nr. 168 126 van 24 mei 2016 van de RvV, punt 3.3.2., waarbij de beslissing (inreisverbod) verbroken werd omdat geen rekening werd gehouden met alle aspecten van het gezinsleven.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet refereert impliciet naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM impliceren ook het privéleven; alleszins artikel 8 EVRM is ruimer dan het familie- en gezinsleven; het omvat ook expliciet de eerbiediging van het privé-leven.

Het familieleven, zeker in het milieu van de minderheden waar verzoeker zich in ophoudt, dient in dat kader te worden gesitueerd en aanvaard. Gezinsleven en familiebanden is niet beperkt tot bloedbanden, maar betreft ook intense vriendschapsrelaties.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid, (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en-zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Dat het scheiden van een verzoeker van zijn familiale relaties door de uitwijzing van de verzoeker, deel uitmaakt van het privé- familie- en gezinsleven van verzoeker is een element waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en familieleven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoeker te dwingen terug te keren naar Afghanistan.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan.

Diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. Verzoeker verwijst ondermeer naar de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt:

[...]

In casu werd geen rekening gehouden met het werkelijke privé- en familieleven van verzoeker, met name zijn homofiele relaties.

Er werd geen enkele fair balance toets gedaan.

De bestreden beslissing is bij gebreke aan enige afweging, evident niet redelijk en niet proportioneel.”

3.3.2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 7, tweede lid, artikel 49, § 3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel.

De beslissing steunt op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens kan terugleiden.

Artikel 74/14 §3 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing. De beslissing duidt in dit onderdeel niet aan op welk van de gevallen voorzien in vermeld artikel de vasthouding is gesteund.

Het volstaat niet dat deze verwijzing aanwezig is in de motivering van het bevel, daar het bevel enerzijds en de terugleiding anderzijds een eigen specifieke motivering vereisen.

Titel IIIquater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 Vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht.

Inzonderheid artikel 74/13 dient onderzocht. Dit artikel is niet opgenomen in de bestreden beslissing. Dit is een schending van de motiveringsverplichting.

Dit artikel vereist dat rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

In verband met het gezinsleven is er geen enkele vermelding. Verzoeker heeft nochtans een relatie.

In verband met de gezondheidstoestand wordt als motief de verwerping van de regularisatieaanvragen artikel 9ter Vreemdelingenwet vermeld. Zoals aangeduid in het feitelijk gedeelte en in het eerste middel, is het regularisatieverzoek van 19.6.2013 nog lopende. In die zin faalt de volledige motivering op dit punt. De motivering faalt eveneens door te verwijzen naar het beweerde 'diepgaand onderzoek' van de medische 'afdeling' van de DVZ. Verzoeker betwist dat er ooit een diepgaand onderzoek is geschied. Het advies gaat niet uit van enige medische afdeling, maar van een individuele arts-adviseur. Feit is dat het advies van de arts-adviseur volledig tegengesteld is aan het advies van de artsen van het Tropisch Instituut te Antwerpen, en dit zeer veel vragen oproept voor wat betreft de medische plichtenleer waaraan artsen onderworpen zijn. De artsen van het Tropisch instituut zijn gespecialiseerde artsen in deze HIV-problematiek; de arts-adviseur is dit tot nader order niet. De arts-adviseur nam niet eens contact op met de artsen van het Tropisch instituut. Dr. [S. C.] van het Tropisch Instituut heeft overigens lange tijd in Afghanistan met dit soort problematiek gewerkt, en zij weet waarover ze het heeft.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het advies nr. 65 van 9 mei 2016 betreffende de problematiek van vreemdelingen met ernstige medische, inclusief psychiatrische, problemen. (zie stuk)

Dit advies van het Belgisch Raadgevend Comité voor Bio-ethiek besluit dat de arts-adviseur onder de medische plichtenleer valt, en dat wanneer deze tot een ander advies komt dan de arts die het standaard medisch getuigschrift heeft opgesteld, hij, conform de medische plichtenleer, contact moet opnemen met de arts die het SMG opmaakte en dat bij blijvend gebrek aan overeenstemming het advies van een deskundige moet gevraagd worden.

Niets van dit alles is in casu gebeurd. De ganse beoordeling door DVZ van de medische problematiek van verzoeker is behept met dit gebrek. Die beoordeling kan dan ook niet dienen als motief in de huidige beslissing.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat terugleiding nodig is omdat verzoeker opnieuw in onwettig verblijf is aangetroffen en hij 'manifest' weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Dit motief faalt.

De procedurevoorgaanden en feitelijke gegevens van het dossier tonen aan dat er geen enkel afdoend motief is om te stellen dat verzoeker 'manifest*' zou weigeren een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie.

Ten eerste is er nog een aanvraag tot medische regularisatie lopende, minstens en ondergeschikt en zonder enige nadelige erkenning, was verzoeker in de mening dat deze nog lopende was. Het was (en is) dan ook logisch dat hij met wegging uit het land.

Ten tweede toont het procedureverloop aan dat verzoeker in feite maar op 1.6.2016 door de twee arresten van de RvV van die datum wettelijk op de hoogte was van de stand van zaken van zijn derde regularisatieverzoek en van het aan de weigering van dat verzoek verbonden bevel.

Hij wordt dan zonder enige verwittiging en zonder enige toepassing van de omzendbrief op dit punt, op 22.6.2016 opgepakt. Hij heeft geen enkele waarschuwing of verwittiging gekregen dat hij bij niet uitvoering van een bevel zou teruggeleid worden. De beslissing stelt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wijst er op dat de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land, bepalingen bevat die in het kader van de aflevering van een bevel dienen nageleefd te worden, met name het geven van informatie over de draagwijdte van de beslissing, de noodzaak om zich opnieuw aan te bieden bij het gemeentebestuur om inlichtingen te verstrekken, over de gevolgen van het verblijven op het grondgebied na het verstrijken van de termijn toegekend om het grondgebied te verlaten, de mogelijkheid op vrijwillige terugkeer...

Dit alles werd in casu niet gerespecteerd. In die zin kan verzoeker het niet gevolg verlenen aan het bevel niet als grondslag voor het bevel worden aangerekend, laat staan dat aan verzoeker een manifeste weigering om het grondgebied te verlaten kan verweten worden.

Enige noodzakelijkheid van terugleiding naar de grens wordt tegengesproken door de gegevens van het dossier.

De motivering van de beslissing faalt op dit punt.

Derde onderdeel,

De beslissing steunt op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens kan terugleiden.

Artikel 74/14 §3 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Titel IIIquater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 Vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht.

Voor zover de motivering betrekking zou hebben op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet

stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81 ; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. Verzoeker verwijst naar het hoger geciteerde arrest in de zaak SHAKUROV v. RU SSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012.

Wat betreft de afweging van het gezinsleven en van artikel 8 EVRM stelt verzoeker dat de motivering geen proportionaliteitsafweging is, maar een loutere stereotiepe en standaard motivering die in tientallen beslissingen voorkomt, en die miskent dat een echt faire balance toets moet uitgevoerd worden die op basis van heel concrete gegevens een echte afweging maakt tussen enerzijds de belangen van de Belgische Staat en anderzijds de belangen van verzoeker.

Stereotiepe en standaardmotiveringen voldoen niet aan artikel 8.2 EVRM.

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

In casu werd geen rekening gehouden met het werkelijke privé- en familieleven van verzoeker, met name met zijn Belgische vrienden. Verzoeker verwijst wat op dit punt onder het eerste middel is gesteld. De belangenafweging gebeurde niet. Van enige proportionaliteitsafweging is geen sprake. De bestreden beslissing is niet redelijk en niet proportioneel."

3.3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij behandelt beiden middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat de kritiek betreffende de vrijheidsberoving niet ontvankelijk is nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent geen bevoegdheid heeft conform artikel 71 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen bij toepassing van artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet daar verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum, wat overigens niet betwist wordt en bij toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, zijnde op 16 januari 2013, 22 mei 2013 en op 30 juli 2015. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat omdat latere bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer verdwijnen, eerdere bevelen eveneens automatisch uit het rechtsverkeer verdwijnen. Hij toont geen enkele wettelijke basis aan op grond waarvan zijn redenering zou kunnen worden gevolgd. Bovendien kan verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 168.989 van 1 juni 2016, waarbij het beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2015, werd verworpen.

Verder luidt de bestreden beslissing onder meer als volgt:

" (...) Betrokkene diende op 15.02.2013 en op 19.06.2013 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. (...) Het beroep van betrokkene tegen deze beslissing het bevel werd op 01.06.2016 door de RVV verworpen. Betrokkene ontving omwille van zijn medische redenen materiële hulp van Fedasil. Deze materiële hulp werd verlengd tot 18.04.2016. Echter het verkrijgen van deze materiële hulp van Fedasil omwille van zijn medische problemen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Uit diepgaand onderzoek van de medisch afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene. (...)"

Verzoeker kan niet voorhouden als zou er nog een medische regularisatieaanvraag lopende zijn. Verzoeker heeft bovendien de beslissingen genomen ten aanzien van de twee aanvragen zelf aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nummer 135.063 van 15 december 2014 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 1 juni 2016, bij arrest nr. 168.897, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 14 september 2015 gericht tegen de beslissing van 30 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Hierin werd onder meer geoordeeld als volgt:

" (...) Hieruit blijkt dat de twee psychiatrische opnames van verzoeker werden vermeld bij de eerste en bij huidige aanvraag, evenals de epileptische insulten en neurologische schade (deze worden twee maal vermeld als risico bij stopzetting van de medicatie) , evenals de kans op een nieuwe suïcidepoging, na de eerdere, in het geval van stopzetting van behandeling. Uit punt 2.1.3.6 van dit arrest is reeds gebleken dat de opmerking van Dr. van het Tropisch Instituut dat de medische zorgen in Afghanistan ondermaats is en dat de coverage van HIV-behandeling minder dan 10 % is, voorkomt op zowel het standaard medisch getuigschrift van 5 februari 2014 (...) als op het standaard medisch getuigschrift van 15 januari 2015 (huidige aanvraag). Al deze elementen werden reeds in aanmerking genomen.

(...)

Teven wordt vermeld dat verzoeker, door te citeren uit de brief van 14 januari 2015 van de 12 artsen van het Tropisch Instituut en te vermelden dat deze 12 artsen niet akkoord gaan met de houding van de verwerende partij met betrekking tot de inschatting van de zorgen voor HIV-patiënten in Afghanistan, kritiek lijkt te uiten op de beslissing van 4 juni 2014, waarin deze visie van de verwerende partij op de zorg voor HIV-patiënten in Afghanistan uiteengezet wordt. Er wordt herhaald dat het beroep tegen deze beslissing verworpen werd bij arrest van de Raad nr. 136.063 van 15 december 2014 en dat verzoeker middels huidig beroep niet opnieuw kritiek kan uiten op deze definitieve beslissing van 4 juni 2014. (...)"

[...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 1 juni 2016, bij arrest nr. 168.898, het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2015 en oordeelde onder meer wat volgt:

"(...) Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bijgevolg dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Dat dit niet als dusdanig wordt vermeld in het bevel, houdt in casu geen schending in van artikel 174/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker op hetzelfde moment kennis kreeg van de beslissing over zijn medische regularisatieaanvraag, uitgaande van hetzelfde bestuur.

(...)

Verzoeker geeft geen enkele duiding in welk opzicht er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

(...)

Volledigheidshalve wordt hieraan het volgende toegevoegd; Inzake artikel 3 van het EVRM (...) wordt opgemerkt dat met betrekking tot vreemdelingen, die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (...).

Het hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in *D. v. Verenigd Koninkrijk* (...) geoordeeld dat deze 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medisch en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van "zeer uitzonderlijke omstandigheden". (...) Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (...). Verzoeker blijkt in het verzoekschrift immers in gebreke om ook maar op enige wijze de door hem gevreesde schending van artikel 3 EVRM te concretiseren. (...)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van verzoekers gezondheidstoestand, van zijn derde regularisatieaanvraag (...), van de arresten van de Raad nrs. 117.749 en 117.750 van 28 januari 2014, van de inmiddels afgesloten procedures bij de Raad, van de medische attesten die verzoeker heeft voorgelegd en van het standpunt van de artsen van het Tropisch instituut te Antwerpen.(...) "[...]

Verzoeker verwijst opnieuw naar een schrijven van 12 artsen van het Tropisch instituut, terwijl hieromtrent reeds geoordeeld werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Opnieuw beperkt hij zich tot het opwerpen van een schending van artikel 3 EVRM, zonder in concreto aan te tonen dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een terugkeer naar zijn herkomstland een schending zou

uitmaken van voormelde hogere rechtsnorm. Hij toont derhalve niet aan dat er sprake zou zijn van een dermate uitzonderlijke omstandigheid waarbij hij onmogelijk kan worden teruggeleid naar zijn herkomstland. Hij kan middels huidige vordering ook niet op dienstige wijze ingaan tegen de beslissingen die genomen werden in het kader van de medische regularisatieaanvraag nu deze evenmin het voorwerp uitmaken van huidige vordering en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent reeds arresten heeft uitgesproken.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou hij niet gehoord zijn nu hem, blijkens het administratief dossier, op 23 juni 2016 een vragenlijst overhandigd werd in het kader van het hoorrecht. Op de vraag of hij lijdt aan een ziekte die hem verhindert te reizen, antwoordde hij "HIV, epilepsie, beenproblemen, rugproblemen". Op de vraag of hij een duurzame relatie heeft, familie heeft in België en minderjarige kinderen heeft, antwoordde hij negatief. Op de vraag of er redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, antwoordde hij :

"ik ben seropositief, heb epilepsie en ben homo

Ik kan niet terugkeren omdat ik geen moslim meer ben,

Ik kan daar nergens terecht. Niemand staat me daar toe. Ik

vrees voor mijn leven.

Ik heb bij mijn te interview mijn hele situatie niet durven uitleggen uit schrik voor represailles".

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou hij, indien hij was gehoord, melding hebben kunnen maken van het feit dat hij een asielaanvraag wilde indienen en dat hij een duurzame relatie in België onderhoudt, nu hij de kans werd geboden verklaringen af te leggen en de desbetreffende verklaringen, die hij thans voor het eerst opwerpt, niet heeft afgelegd. Het feit dat hij gehoord werd nadat de bestreden beslissing genomen werd, is geen afdoende grond om een schending van het hoorrecht te kunnen weerhouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 166.068 d.d. 20 april 2016 onder meer als volgt:

"Het feit dat verzoeker deze verklaringen pas op 11 april 2016 aflegde, terwijl de bestreden beslissing werd genomen op 8 april 2016, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat, toen hij werd gehoord, verzoeker geen melding maakte van de elementen waarvan hij thans aanvoert dat er rekening mee moest worden gehouden. Aangezien nog geen uitvoering was gegeven aan de bestreden beslissing, beschikte verwerende partij op dat ogenblik nog over de mogelijkheid om haar beslissing te heroverwegen in het licht van de elementen die verzoeker aanvoerde. Dit blijkt ook uit het feit dat verwerende partij alsnog besloot verzoeker te horen omtrent de elementen die een verwijderingsmaatregel in de weg staan."

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de informatie uit het verhoorverslag geëvalueerd werd als volgt:

"1) Betrokkene geeft niet aan familie in België te hebben (partner, kinderen, andere):

2) Betrokkene geeft aan ziek te zijn / een medische behandeling nodig te hebben:

a. Op basis van een evaluatie door de medische dienst van het centrum / de consulterende arts voor de woonunit, werd vastgesteld dat de ziekte geen beletsel voor de terugkeer vormt;

Betrokkene geeft aan volgende ziektes te hebben: HIV, rugproblemen, epilepsie, beenproblemen.

Op 23.06.2016 werd bevestigd door de arts dat hij fit to fly is. Dit sluit de terugkeer aldus niet uit.

3) Betrokkene geeft aan niet naar zijn / haar herkomstland te kunnen terugkeren:

a. De redenen die betrokkene aangeeft kunnen worden onderzocht in het kader van een andere procedure.

Betrokkene geeft aan dat hij sinds mei/juni 2012 in België is. Hij is België binnengekomen zonder documenten met behulp van een smokkelaar. Hij legde volgende reisroute af: Afghanistan, Pakistan, Turkije en Griekenland, België. Betrokkene verklaart seropositief te zijn, hij heeft epilepsie en hij is homo. Hij wil niet terug naar uit vrees voor zijn leven. Hij kan nergens terecht, hij is geen moslim meer, niemand staat hem daar toe. Betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn 1^e interview informatie achtergehouden heeft uit schrik voor represailles.

Bovenstaande info sluiten de terugkeer niet uit aangezien betrokkene het recht heeft met deze nieuwe feiten een nieuwe procedure op te starten."

Verzoeker toont alleszins niet aan als zou hij thans een nieuwe procedure hebben opgestart op grond van de volgens hem nieuwe informatie die nog niet onderzocht zou zijn geweest.

Waar verzoeker een schending inroept van de omzendbrief, dient erop te worden gewezen dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

Een schending van de door hem opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur en wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

3.3.2.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het is *in casu* niet betwist dat verzoeker lijdt aan hiv, epilepsie en psychische problemen.

De Raad stelt vast dat in de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelf geen melding wordt gemaakt van de medische problematiek van verzoeker. Wat de terugleiding naar de grens betreft wordt wel geduid dat de door verzoeker ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden geweigerd en de door verzoeker tegen deze beslissingen bij de Raad ingestelde beroepen werden verworpen. Verweerder oordeelt dat nu verzoekers aandoeningen niet voldoen aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij geeft verder aan dat niet blijkt dat de medische toestand sinds de laatste beoordeling achteruit is gegaan. Ten slotte stelt verweerder: *“Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ten slotte dat een centrumarts heeft geoordeeld dat verzoeker, gelet op zijn gezondheidstoestand, geschikt is om in een gesloten centrum te verblijven en om terug te reizen naar het land van herkomst.

Er kan aldus op zich niet worden betwist dat verweerder rekening hield met verzoekers gezondheidstoestand. Voormelde motivering vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt dat verzoekers medische toestand inhoudelijk werd beoordeeld door het bestuur in een beslissing van 4 juni 2014. Deze beslissing was gesteund op een medisch advies van een arts-adviseur van 2 juni 2014. De arts-adviseur oordeelde dat verzoeker de vereiste medische zorgen en opvolging kan verkrijgen in zijn herkomstland Afghanistan. Het tegen voormelde beslissing bij de Raad ingestelde beroep werd verworpen. Een latere aanvraag om medische redenen van 9 april 2015 werd onontvankelijk verklaard op 30 juli 2015, omdat geen nieuwe elementen werden ingeroepen. Ook het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen in een arrest van 1 juni 2016.

De Raad benadrukt dat de Belgische wetgever, middels artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een vorm van bescherming heeft willen bieden aan zowel vreemdelingen die actueel lijden aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen, als de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073). Nu het niet is betwist dat de aandoeningen van verzoeker reeds werden beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt op zich niet dat deze een terugkeer naar Afghanistan verhinderen.

Niettemin ligt *in casu* niet een louter bevel om het grondgebied te verlaten voor, doch ook een beslissing tot terugleiding naar de grens teneinde verzoeker gedwongen te verwijderen naar zijn herkomstland. Waar in het kader van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten de vreemdeling de mogelijkheid wordt gegeven vrijwillig zijn vertrek te organiseren en in dit verband de nodige maatregelen te treffen, doet *in casu* de situatie zich voor waarbij verzoeker werd opgepakt teneinde hem gedwongen van het grondgebied te verwijderen. Er blijkt niet dat verzoeker – als vreemdeling die lijdt aan een ernstige ziekte en niettegenstaande het in de eerste plaats aan hem toekwam zijn vertrek te organiseren – zelf reeds de nodige voorbereidende maatregelen trof voor een effectieve terugkeer naar het land van herkomst, bijvoorbeeld op het vlak van het voorzien van een continuïteit in de noodzakelijke medische zorgen.

In casu is het niet betwist dat verzoeker onder meer lijdt aan een hiv-infectie met gevorderde immuundeficiëntie die een dagelijkse behandeling met antiretrovirale middelen noodzaakt. Het bestuur besloot indertijd tot de toegankelijkheid van de hiervoor noodzakelijke antiretrovirale therapie op basis van informatie waaruit blijkt dat deze beschikbaar is in ART-ziekenhuizen in Kaboel en Herat, waar patiënten gratis kunnen worden behandeld. Gelet op deze door het bestuur gehanteerde informatie blijkt dat de antiretrovirale medicatie worden verstrekt aan personen die vooraf zijn geselecteerd. Voor het overige, zo blijkt uit deze informatie, zijn deze niet algemeen verkrijgbaar en is het onduidelijk of mensen met hiv/aids toegang hebben tot antiretrovirale medicatie via de private sector. Gelet op de stukken die voorhanden zijn in het administratief dossier, en waarvan verweerder kennis had, blijkt ook dat de 'coverage' of dekkingsgraad van hiv-behandeling in Afghanistan minder is dan 10 procent, waarschijnlijk zelfs minder dan 5 %. Gelet op al deze elementen, waaronder de voorafgaandelijke selectie, en ook al werd er reeds vastgesteld dat verzoeker op zich de noodzakelijke medische zorgen kan verkrijgen in het land van herkomst, lijkt een onmiddellijke opstart van de hiv-medicatie in het herkomstland problematisch. Uit een medisch attest van 15 januari 2015 van een arts verbonden aan het Instituut voor Tropische Geneeskunde blijkt dat een stopzetting van de behandeling onvermijdelijk leidt tot aids en tot de dood en de overlevingstijd afhankelijk is van de aantasting van het immuunsysteem op het ogenblik van de stopzetting van de behandeling. De behandelende arts werkzaam aan het Instituut voor Tropische Geneeskunde wijst er in haar medisch attest van 24 juni 2016 verder op dat een strikte medische opvolging noodzakelijk is, alsook dat een continuïteit van de medicatie zeer belangrijk is. Zij wijst er verder op dat een effectieve terugkeer enkel mogelijk is indien de toegang tot de zorg is verzekerd.

De Raad stelt, gelet op de motivering in de beslissing tot terugleiding naar de grens, vast dat verweerder lijkt te erkennen dat er zich in huidige situatie bijkomende voorzorgsmaatregelen kunnen opdringen, nu hij erin aangeeft te beschikken over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van verzoeker. De Raad kan *prima facie* evenwel enkel vaststellen dat verweerder vervolgens niet concretiseert of, dan wel hoe, hij deze specifieke budgetten in de concrete situatie van verzoeker zal aanwenden en niet duidt welke concrete voorzorgsmaatregelen in de situatie van verzoeker dan wel werden of worden genomen.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat het EHRM in welbepaalde gevallen waarin het feit van de gedwongen uitwijzing zelf ernstige gevolgen kan hebben op de gezondheidstoestand belang hecht aan de voorzorgsmaatregelen die worden genomen door de Verdragsluitende Staat (cfr. EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 10 april 2012, nr. 60286/09, Balogun v. het Verenigd Koninkrijk).

Er blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden maatregel – die zich onderscheidt van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten, in de zin dat deze gepaard gaat met een terugleiding naar de grens – specifiek rekening heeft gehouden met de noodzaak van een continue, dagelijkse antiretrovirale therapie die verzoeker behoeft en de op het eerste zicht zeer waarschijnlijke problemen die verzoeker zal kennen om de medicamenteuze behandeling in zijn herkomstland initieel op te starten, gelet op onder meer de selectie die hiervoor dient te gebeuren. Van een zorgvuldig handelende overheid kan *prima facie* worden verwacht dat deze in een situatie zoals deze zich *in casu* voordoet – en in de specifieke context van een gedwongen verwijdering van het grondgebied – welbepaalde voorzorgsmaatregelen voorziet om een onderbreking in de behandeling te voorkomen. *In casu* blijkt *prima facie* niet dat dergelijke maatregelen werden voorzien, waardoor niet blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand afdoende in rekening werd gebracht.

De verwijzing in de nota met opmerkingen, net als in de bestreden beslissing, naar de eerdere verblijfsprocedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de in dit verband genomen beslissingen die definitief zijn geworden, doet hieraan *prima facie* geen afbreuk. Hierboven werd er zo reeds op gewezen dat thans de situatie zich voordoet van een gedwongen terugkeer. Het gegeven dat verzoeker, volgens de centrumarts, "*fit to fly*" (geschikt om te reizen) is, doet *prima facie* evenmin afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

De middelen zijn in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst verzoeker op de ernst van de door hem aangevoerde middelen.

3.4.2.2. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak en nu de middelen van verzoeker in de aangegeven mate ernstig zijn, moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker bij een gedwongen verwijdering naar zijn land van herkomst, *in casu* Afghanistan, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens wordt bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen in zoverre deze is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 tot vasthouding.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. CORNELIS